

Cap. 7 - Casa Domnului și Casa Împăratului

Între cele două pasaje care descriu zidirea Casei Domnului: 6:1-38 și 7:13-51, autorul așează tabloul care descrie construirea casei împăratului. Deci, prezentarea minunatului proces de zidire a Templului este întreruptă de pasajul despre controversata casă a împăratului. Am folosit cuvântul „controversată”, deoarece mărimea și grandoarea casei împăratului ne ridică niște mari semne de întrebare. Deci, de ce și-a zidit Solomon o casă nouă și de ce a făcut-o așa de mare? În Ierusalim exista deja o casă împărătească, cea în care a locuit David. Solomon simte nevoia să zidească una nouă. Domnul nu-i interzisese lucrul acesta. Observăm însă că slava casei împăratului egalează slava casei Domnului, iar în anumite privințe o chiar întrece. Durata construcției este mai mare: 13 ani, față de 7 ani cât a durat zidirea Templului. Aici am putea sugera că zidirea Casei Domnului a durat mai puțin deoarece s-a construit într-un ritm mai rapid, fiind o prioritate pe agenda noului împărat. Însă, comparând dimensiunile celor două case, putem estima că ritmul de construcție a fost relativ același și că motivul pentru care timpul alocat casei împărătești a fost mai mare este dat de dimensiunile mai mari ale casei lui Solomon:

- **Dimensiunile Casei Domnului:**
  - Lungimea = 60 de coți = 28,8 m
  - Lățimea = 20 de coți = 9,6 m
  - Înălțimea = 30 de coți = 14,4 m
- **Pridvorul** dinaintea Casei:
  - Lungime = 20 coți = 9,6 m – în lățimea casei
  - Lărgime = 10 coți = 4,8 m – în fața casei

CASA	Dimensiunea	DOMNULUI	ÎMPĂRATULUI
	Lungime	60 de coți = 28,8 m	100 de coți = 48m

	Lățime	20 de coți = 9,6 m	50 de coți = 24m
	Înălțime	30 de coți = 14,4 m	30 de coți = 14,4 m
Pridvorul	Lungime	20 coți = 9,6 m – în lățimea casei	50 de coți = 24m
	Lărgime	10 coți = 4,8 m – în fața casei	30 de coți = 14,4m

Deci, Casa Împăratului egalează în înălțime Casa Domnului (30 de coți și 3 etaje), conține materiale similare (lemn de cedru și pietre minunate și frumos prelucrate) și include o curte și un design indentic cu cel al Casei Domnului (vezi 7:12). În schimb, este de aproape două ori mai lungă și de 3 ori mai lată decât Templul. Pridvorul Casei Împăratului eclipsează de departe pridvorul Templului, fără să mai pomenim că Solomon și-a zidit mai multe case și mai multe pridvoare (vezi 7:7-9). Solomon avea dreptul să zidească o casă nouă pentru sine. Poate casa lui David nu mai era reprezentativă pentru noua etapă a preoției lui Israel. Cu toate acestea, Solomon pare să nu fi înțeles care a fost principalul motiv pentru care David a luat inițiativa zidirii unui Templu:

- „Când a locuit împăratul în casa lui și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau, a zis proorocului Natan: „Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort.””

David nu a dorit să umbrească slava Domnului. El nu a vrut ca ochii poporului și neamurilor să fie ațintite mai mult asupra sa și mai puțin asupra Domnului. El a dorit ca Domnul să fie singurul slăvit și privit de toți ca Adevăratul Împărat.

Domnul a fost de acord cu ideea lui David, dar nu și cu momentul și persoana delegată pentru zidirea Templului. De regulă, liderii se sperie atunci când scad în popularitate (vezi reacția lui Saul după biruințele lui David). David este atipic. El se sperie când crește prea mult în popularitate. El nu vrea să devină un nou idol al Israelului care să stârnească gelozia Domnului. El vrea să fie mic în ochii poporului, și singurul Mare să rămână doar adevăratul și unicul Împărat.

Nu cred că Solomon a premeditat ca a lui Casă să facă în mod direct concurență Casei Domnului. Dar purtat de tentația grandomaniei, exact lucrul acesta l-a făcut. El nu a învățat modestia și cumpătarea nici de la tatăl său David și nici de la Domnul Însuși, când și-a proiectat propria casă. Când cineva vizita Ierusalimul, atenția sa îi era atrasă deopotrivă de Casa Domnului și Casa Împăratului. Când împărăteasa Seba îl vizitează pe Solomon, aceasta este impresionată mai întâi de Casa împăratului și APOI de Casa Domnului (vezi 10:4-5) și este uimită mai întâi de Solomon și apoi de bunătatea Domnului (10:6-9). Și în fața aprecierilor primite Solomon nu răspunde nici ca Iosif în fața lui Faraon, și nici ca Daniel în fața lui Nebucadnețar. Atât Iosif, cât și Daniel, au răspuns cu reală smerenie în fața aprecierilor primite: „Nu eu, ci Domnul!” Pentru Solomon însă este rezonabil ca slava să se împartă între el și Domnul, între Casa Domnului și Casa Împăratului. Dar Domnul nu își împarte slava cu nimeni. Cum am menționat deja: cel care încearcă să împartă slava între sine și Domnul va sfârși în a fura întreaga slavă și în a se depărta total de Domnul. Solomon pare să opereze în acea zonă gri, în care granițele nu sunt clar trasate: Oare i-a interzis Domnul să își zidească o casă nouă? Oare a pus limite cu privire la dimensiunile casei împăratului? Oare ce înseamnă să ai mulți cai? Dar multe neveste și multe bogății? Solomon încearcă să exploreze granițele impuse de litera Legii, dar nu caută să trăiască în spiritul Legii și nici să se îndrepte nu spre granițe, ci spre centrul de greutate al acesteia. De exemplu, iată două moduri diferite de raportare la porunca: „să nu ai multe neveste!” Cineva, în dorința de avea cât mai multe neveste, dar fără să supere pe Domnul, începe să caute tot felul de argumente pentru ca în expresia *puține neveste* să includă de fapt cât mai multe neveste. Altcineva, din dorința de a fi plăcut Domnului, de a fi un model pentru popor, de a onora modelul original al monogamiei, alege să aibă o singură nevestă. Prima persoană caută mai întâi propriul confort și apoi împlinirea Legii. A doua persoană vrea să fie sigură mai întâi de toate că este plăcută înaintea Domnului și apoi se gândește la nevoile personale.

Atunci când Casa Împăratului va face concurență Casei Domnului, privirea poporului va rămâne ațintită spre Casa împăratului. Ce este vizibil va fi mai atractiv pentru popor. Omul se uită la ceea ce izbește privirea. Între Dumnezeu Nevăzut și conducătorul vizibil, poporul va adula pe al doilea. Singura soluție este ca împăratul să arate DOAR spre Domnul și nicidecum spre sine. Domnul trebuie să fie Singurul Înălțat. Un predicator nu Îl poate propovădui cu adevărat pe Hristos și în același timp să arate cât de deștept este el. Un om nu poate sluji spre slava Creatorului și simultan să evidențieze propriile merite și calități. Nu ne putem propovădui și pe noi înșine și pe Hristos. Când ne vom prezenta în mod autentic pe noi înșine ca cei dintâi păcătoși, iar pe Hristos ca singurul drept și înțelept, ca singurul Dumnezeu și Mântuitor, de-abia atunci mesajul Evangheliei va fi transmis cu putere. Mesagerul trebuie să rămâne umil în umbră, și mesajul să fie cel care îl copleșește pe ascultător și rămâne întipărit în mintea acestuia. Solomon nu a luat acest test. El nu și-a ajutat auditoriul să se centreze doar asupra Domnului. El nu a reacționat când auditoriul și-a plecat privirile asupra lui. El a fost mulțumit cu această stare a lucrurilor și a savurat slava deșertăciunii. El nu a spus neapărat: „priviți la mine și nu doar la Domnul!” Dar când poporul a privit la el, s-a bucurat de acest lucru.

A doua parte a capitolului 7 ne descrie în primul rând lucrările de aramă făcute de Hiram pentru Casa Domnului. Autorul menționează că Hiram era fiul unei văduve din Neftali și al unui tată din Tir. Iată cineva dintre Neamuri are un rol fundamental în zidirea Casei Domnului. Domnul l-a umplut pe Hiram cu pricepere și înțelepciune și acum talantul său este pus în slujba Casei Domnului. Acest fapt, ilustrează deschiderea Casei Domnului către Neamuri. Casa nu a fost construită doar pentru Israel, ci ca să fie o mărturie pentru toate Neamurile. Rugăciunea lui Solomon va evidenția și mai clar acest aspect. Neamurile participă la zidirea Casei: prin materiale, și prin lucrători cheie. Casa Domnului este menită a fi o Casă de rugăciune pentru toate Neamurile (vezi Isaia 56). Iar la sfârșitul istoriei, Mărețul Templu al Noului Ierusalim va fi format deopotrivă din iudei și neamuri răscumpărate și întreaga slavă a Neamurilor va fi adusă acolo. Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu al evreilor, ci al tuturor neamurilor pământului.

Autorul insistă pe lucrurile NOI pe care le conținea Templul și care nu se regăseau în Cortul Întâlnirii. Astfel, el ne prezintă:

- Cei doi stâlpi dinaintea Casei: Iachin (El ne întărește) și Boaz (În El este putere). Cei doi stâlpi nu au rol de susținere, ci un rol ornamental, îndeplinesc o funcție estetică. Ei sunt împodobiți cu coroane foarte frumos lucrate. Stâlpii au și o funcție simbolică. Ei aduc aminte poporului că Cel care susține întreaga națiune, întreg pământul și întreg Universul este Domnul. El ne întărește și în El este puterea! El poartă pe umeri poporul Domnului din tinerețe și până la adânci bătrânețe. (vezi Isaia 46).
- Marea de aramă, purtată de cei 12 boi este iarăși un element nou. Templul avea o dimensiune mai mare decât Cortul și acolo se puteau aduce mult mai multe jertfe. Era nevoie și de mai multă apă pentru curățire. Domnul introduce astfel marea de aramă. Ea este purtată de cei 12 boi, care simbolizează cele 12 seminții aflate în slujba Domnului. Semințiile lui Israel poartă pe umeri slujba curățirii. Ele trăiesc în sfințenie și readuc valorile morale în atenția neamurilor idolatre ale pământului. Domnul îi susține pe evrei pe umerii Lui, dar ei sunt robii Domnului, în slujba Domnului, și nu invers. Ei trebuie să fie sfinți căci Domnul este sfânt. Ei trebuie să devină asemenea Domnului și nu invers!
- În loc de un lighean de aramă sunt acum 10 lighene, care se află pe 10 temelii și care au fiecare câte 4 roate pentru a putea fi mișcate cu ușurință. Domnul adaptează formele și uneltele Casei noilor nevoi și noii etape din istoria lui Israel. Se păstrează structura Casei și multe elemente pentru a nu se altera mesajul teologic al casei. Dar se produc și modificări pentru a ni se aduce aminte că formele nu sunt sfinte în sine. Chiar și Domnul Și-a schimbat mobilierul Casei. Se pare că unele biserici legaliste sunt mai puțin flexibile decât Domnul Însuși și nu sunt dispuse cu nici un chip (nici chiar în Noul Legământ!!!) să facă modificări, schimbări în clădirea Bisericii.
- Au fost făcute și 10 sfeșnice în loc de unul. Interiorul Templului era mai mare și avea nevoie de mai multă lumină! Altarul tămâierii și masa pentru pâini rămân tot în număr de câte unul/una. Templul pare a fi de 10 ori mai mare și mai slăvit decât Cortul. Totul pare să se amplifice cu 10.

Autorul insistă și pe raportul aramă-aur. În curte mai totul este din aramă. În interiorul Cortului mai totul este din aur. Aici sunt cel puțin două lecții majore:

- Cu cât ne apropiem de Sfânta Sfintelor, cu atât găsim mai mult aur. Centrul Casei este locul în care șade Domnul. El oferă sens Casei și nu invers. El este Acela care sfințește Casa și nu invers. Și cu cât ne apropiem de Domnul cu atât totul este mai minunat, dar și mai sfânt!
- Domnul, deși este Stăpânul întregului pământ, dă o lecție de cumpătare lui Solomon și poporului. Greutatea aramei folosită era foarte mare și Solomon nu a mai cântărit-o. Domnul ar fi putut porunci ca totul să fie făcut din aur, cu toate acestea, El alege arama. El nu vrea ca splendoarea Casei să aducă un jug greu peste Israel, și chiar dacă era aur din abundență, Domnul se dă pildă spunând: „De-ajuns! E suficient! E bună și arama, nu trebuie să fie totul din aur!” Din păcate, Solomon nu a prins mesajul.